

HUMORISTIČNI LIST

ŠKRAT

Izhaja mesečno
dvakrat.

Številka stane 2 D.,
letno 30 D.

Uprava in
uredništvo: Škrat,
Kranj

Inserati
po dogovoru.

Štev. 18.

V Kranju, dne 10. decembra 1927.

Leto I.

ZNA PLAVATI...

- Včeraj sem vas tudi tukaj videl, gospodična! Tonili ste v solzah nad nekim dopisom!
- Ali to nisem bila jaz! Jaz znam plavati!

P. n. naročnike, ki še niso poravnali naročnine, pozivamo, da isto store v najkrajšem času. Kdor izmed omenjenih pa je položnico zgubil, zadostuje dopisnica upravi, pa se mu položnica dostavi. Torej stori vsak svojo dolžnost!

—XYZ—

Cirkuški belec v Telovi procesiji.

V malem mestecu v Sloveniji je navada, da jaha župan pri procesiji na Telovo konja-belca. Neko leto pa ni bilo nikjer mogoče dobiti belega konja. Kaj početi?

Že ves mesec pred Telovim se je bal velezaslužni čevljar župan Rak Cmiha, kaj bo, in z njim se je balo vse mestece.

K sreči pa je prišel ravno pred Telovim velikanski cirkus „Buffalo Bill“, obstoječ iz nekega zasilnega šotora, enega voza, ravnatelja, ravnateljice, njene hčerke, klovna in — krasnega belca.

Slava in čast mesteca, posebno župana, ki se je že bal iti peš, sta bila rešena.

Cirkuški ravnatelj je bil pripravljen posoditi konja proti odkupu 50 vstopnic.

Prišel je slavnostni dan. Dvojno slavnosten: radi procesije in ker je bivala v mestu neka visoka osebnost, za katero niso prav vedeli, kdo je.

Cmiha je spravljal svojo mestno gardo v red. Krasne postave, dolgi, golobradi Lujzek Škramp, zraven njegov majhni tolsti Mastenovič Marko, stari Kovač, ki je bil gluhi kot kanon in drugi taki junaki.

Eden je imel preveliko uniformo, drugi premajhno, pa to ni škodilo. Vsaki je imel bridko sabljo in puško.

„Zakaj nisi sabljo očistil, Strausvogel?“ se je razsrdil gospod Cmiha.

„E, e, odkar je ta stara zelenjavo z njo sekala, je ne morem več očistiti.“

„Pozor!“

Cmiha je sedel na konju. „Ti, Kovač, pazi, da boš isto delal, kot drugi. Naprej!“ In začelo se je brcanje z nogami, butanje, sablje so se vpletale med noge, a počasi so le šli dalje.

Take garde še menda ni bilo za procesijo.

Cmoha je ponosno jezdil belca. Ko so prišli pred slavno osebo, ki je stala na verandi (edini v mestu) je Cmiha pozdravil s sabljo na levo, a ker je to storil z desno roko, komandiral: „Desno glej!“ in vsi so se obrnili proč od slavljenega gospoda.

Prvi blagoslov. Po blagoslovu se je pripravila mestna garda in gluhi Kovač je ustrelil lepo prvič v zrak. Cmiha je jezno pogledal, dal komando, garda je ustrelila in — belec in Cmiha sta ležala v blatu. Kaj se je zgodilo? Ko so srečno pobrali blatnega

Cmiha, ki je šepal v z blatom „pobarvanih“ belih hlačah, so videli, da konju nič ni in da je konj dresiran pri močnem strelu pasti kot mrtev na tla. Konj in Cmiha se nista več udeležila procesije, garda je odvedla šepajočega Cmiho, ki je doma izvedel, da je bil oni „visoki“ gospod nevaren tat in vlomilec, ki tudi ni prizanesel županu Cmihi.

Od tedaj ne mara Cmiha cirkuških belcev in „visokih“ gospodov.

—XYZ—

Poroka Motorine Lahkožive.

Bilo je leta 2027 po Gospodovem rojstvu v dobi tehnike. Zdanko Zdarin, 35 let star mladenič s sanjaviimi očmi, je z globokim vzdihom odložil radiogled in žalostno rekel: „O mamica, tako mi ugaja! Misliš, da me bo Motorina vzela? Ko bi mi le hotela odkriti ljubezen.“

Mama Zdarinova je odložila računsko-obrestni stroj tip „X 38“ in pogladila sina po skrbno onduliranih lasih. „Otrok, ne razburjaj se,“ ga je tolažila, „ni se ti še treba bati, da obsediš. Nekoliko boš moral še koketirati, da boš pri veliki izberi mladih mož srečno prijadril v zakon. Pa zakaj te ne bi Motorina vzela? Saj si lep fant, domače in gospodinjsko vzgojen, znaš tudi glasovir mučiti. Hvala Velikemu duhu, da Motorini ni treba gledati na doto. Ona že lahko vzdržuje moža!“

* * *

Motorina je odposlala na delo vse uslužbenke svoje tovarne za izdelovanje umetnih figovih listov — ženskih oblek. Bila je srčkana in če jo je pogledal človek v položaju, kot je bila sedaj, ostrižena na balin, z monoklom, privezanim okrog vratu, z bluzo, pričesni pod grudi, raztegujoča se, da so se videla izpod 8 centimetrov dolgega krila krasna bedra, je bila očarujouča. Okrog beder je imela na dveh obročih drago kamenje z lune.

Poklicala je nazaj svojo prijateljico Teftefko, kiji je vse zaupala. „Poglej to zbirko pesmi, Teftefka, stare so sto let. Naivne narodne pesmi: „Pojdimo v Varaždin!“, „Valencia!“ in druge. Kaka ljubezen v teh pesmih! Kaj bi bilo, če bi se jaz poročila?“

„Ti? Motorina, prosim te, kdo se pa še dandanes poroči.“

„Vem, vem! A jaz se poročim. Zdravka Zdravina vzamem. Če ga pozdravim, tako lepo zardi. Pokličem ga za 7. dan na r. v. (rendez-vous) na Mars. Njegova mama bo gotovo tudi prišla kot garde-dama!“

* * *

7. dan. Motorina je imela za 2 cm skrajšano krilo. Zdravko je bil ves zadivljen. Motorina je bila bogata in bi z lahkoto preživljala moža.

Na Marsu je bilo vse polno izletnic. Tu je bilo shajališče prebivalcev vseh mogočih planetov. Po Radio kanalu so plesali. Vsak mož je bil ves srečen, če ga je kaka lepotica prosila za novi ples „Ročno-stojni-step.“ Tudi Zdravko je plesal. Bil je ves očaru-

joč. Doma se je bil napudral, lepo počesal svoj „bubi-kopf“, se oblekel v salonske hlače, pri katerih je hlačnica bila najmanj 60 cm široka.

„Mamica,“ je dejal svoji materi, „pelji se nazaj na zemljo z eteroomnibusom! Veš, Motorina me je povabila naj se peljem z njenim eteroplanom.“

* * *

Poroka. Po poroki je šel Zdravko Lahkoživ, tako mu je bilo sedaj ime, z ženo Motorino v privatni kontor. Motorina je odprla skrivni predal universalnega pohištva, ki je služilo za mizo, omaro, posteljo in vzela v roke knjigo priročne oblike.

Slavnostno je dejala: „Ta knjiga, ljubi Zdravko, je cel kapital. Bila sem vedno starokopitna in sem nosila krilo najmanj 1 cm daljše od drugih. Hvala Velikemu duhu, imam mnogo služabnikov, vendar bi mi bilo ljubše, če bi prevzel nadzorstvo nad mojo — kuhinjo, tu ti predam kuharsko knjigo!“

On ni kriv.

Koren je postal oče in toži: „Moja uboga žena!“
Njegov prijatelj ga tolaži: „Le potolaži se, saj nisi ti kriv njenih bolečin . . .“

Prijatelj v sili.

„Torej lahko računam na tebe, da mi boš za pričo pri poroki?“

„Sigurno! Jaz nisem eden tistih, ki puste prijatelja v sili na cedilu!“

Zadrega

Žena: „Ali ne opaziš, da me novi klobuk kar pomladi!“

Mož: „Da, kar za 10 let! Koliko pa si pravzaprav sedaj stara?“

Žena: „Sedemindvajset!“

Mož: „S klobukom ali brez?“

—P—

Koliko je ura?

Pravijo, da je bilo na Francoskem . . .

Umrli je oče Dipon in postavil za glavnega dediča bratranca Divala pod pogojem, da izvrši njegovo zadnjo željo. V oporoki je napisal: „Hočem biti pokopan poleg moje mile ranjke žene na malem pokopališču v Fuji le Brendonu.“

Pika.

Fuji le Brendon je oddaljen 200 km, a dobri bratranec koleba med željo, da se pokori pokojenčevi volji in med nejevoljo, da bi moral plačati prevoz bratranca v krsti, ker to bi bil zelo velik izdatok. Znano je, da je potovanje mrtvih mnogo dražje nego živih ljudi.

Konečno mu pade srečna misel v glavo.

„Alright“ in že hiti k svojemu najboljšemu prijatelju, kateremu razloži svojo tajnost in ga zaprosi pomoči. Prijatelj mu jo je obljubil. Zakaj bi mu ne pomagal, saj sta prijatelja!

Drugi dan na vse zgodaj poprimeta dedič in njegov prijatelj mrtveca vsak pod eno roko, skrbno dvigneta v vagon — v oddelek I. razreda ter ga posadita k oknu. Sama pa sedeta v oddelek III. razreda. Vlak se odpelje, se ustavi in zopet odpelje. Na tretji postaji vstopi neki kapetan in se vsede nasproti mrtveca. Nekoliko minut preide. Kapetan si zapali cigareto, pogleda na uro in opazi, da stoji.

„Gospod, oprostite, ali ste tako prijazni in mi poveste, koliko je ura?“

Steklenih oči buli mrtvec v svojega sopotnika in na ustih ima nekak ironičen nasmeh. Ali pa se je kapetanu le dozdevalo.

„Pardon, gospod,“ ponovi častnik, „vprašal sem vas, koliko je ura?“

— — — —“

„Gospod, ali mi hočete odgovoriti,“

— — — —“

„Slišite, prijatelj, nečem, da zbijate šale z menoj!“

— — — —“

„Dam vam rok, da premislite in sicer štel bom do pet. Ako mi do takrat ne odgovorite, vam prismolim zaušnico, kakršne še niste občutili!“

— — — —“

„Ena . . . dve . . . tri . . . štiri —“

— — — —“

„Pet!“

Lop! In z vso svojo močjo je kapetan lopnil mrtveca po licu. Mrtvec se zvali na tla. Kapetan se nagne in ga otipa rekoč: „Obraz in roke so popolnoma hladne! Kaj je to! Ubil sem ga, Bog nebeški! Posadili me bodo na zatožno klop radi uboja.“

V tem trenutku zapelje vlak v velikem loku v predor. Odločitev je bila brza kakor v vojni. Kapetan

odpre vrata — potisne mrtveca ven in se mirno vsede na svoje mesto ter hlina, kakor da čita časopis.

Vlak se bliža zadnji postaji Fuji le Brendony. Bratranec Dival in njegov prijatelj stopita v oddelek, kjer sta pustila mrtveca. Na največje začudenje ni o truplu ne duha ne sluha. Prestrašeni dedič si otrne znoj s čela ter se s zadnjimi silami toliko ohrabri, da vpraša kapetana:

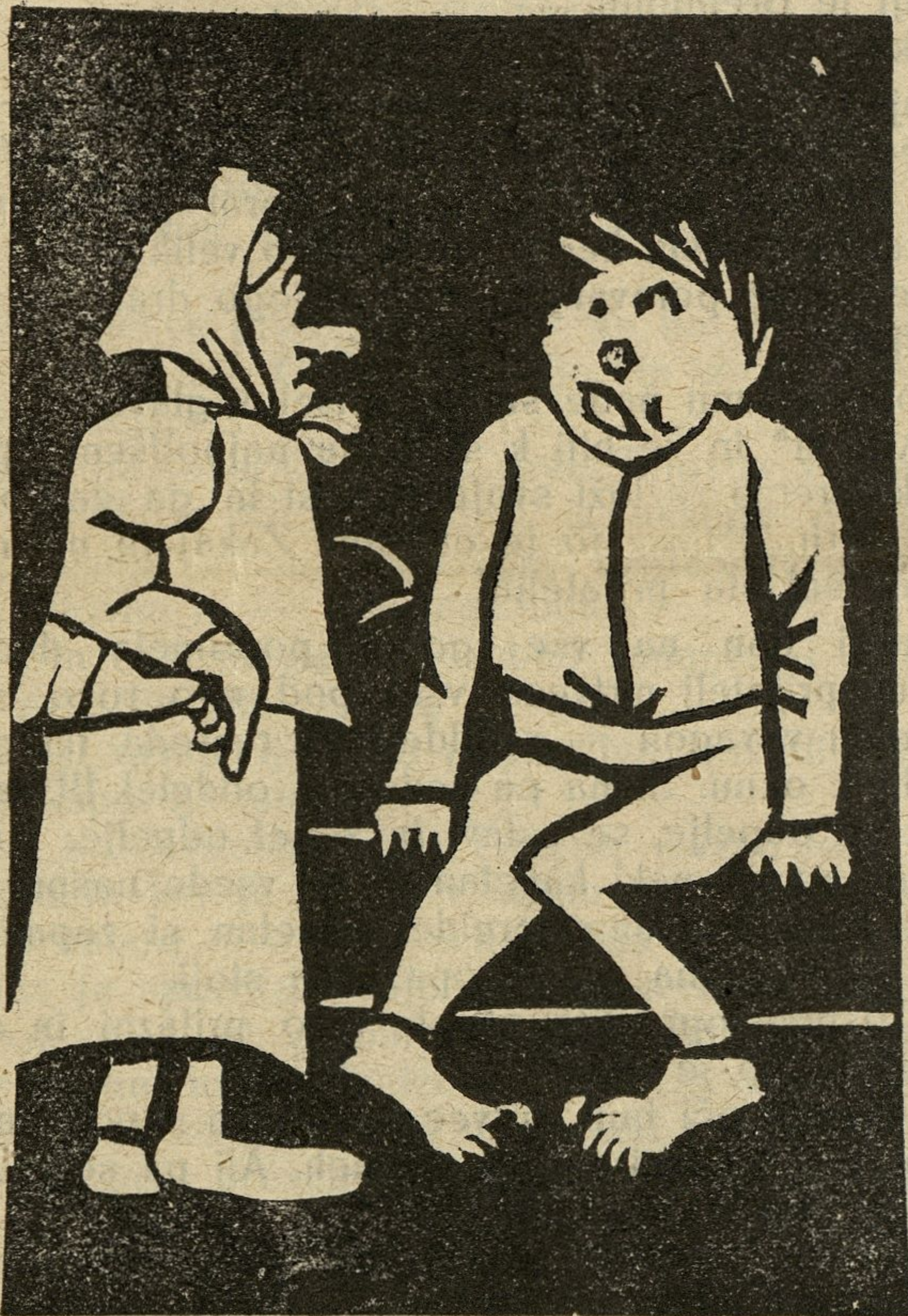
„Pardon, gospod, ali niste imeli sopotnika v tem-le kupeju?“

„Da, imel sem ga!“

„In . . . kaj je ž njim?“

„Ali niste videli, stari prijazni gospod je izstopil že na prejšnji postaji!“

Sanje.

Žena: „Kaj ti je, da se tako kislo držiš?“

Mož: „Strašno! Sanjalo se mi je, da mi je na trebuhu zrastle tovarna z visokim dimnikom; takoj sem poklical dva zidarja, da sta začela podirati — pa mi je padla pri podiranju opeka na glavo, da sem se preje prebudil predno so podrli dimnik — in tako sem s strahom in z bolečino na glavi takoj pogledal po dimniku — vendar sem opazil, da nič več ne stoji!“

Študije.

„Adolf, ti si takole bolj učen, povej mi, kaj je to relativitetna teorija od Einsteina?“

„No pazi, če si kako fletkano punčko skupaj — ti mineta dve uri kakor ena minuta; če pa ležiš gol na razbeljeni plošči ognjišča se ti zdi baš nasprotno.“

„In to je Einstein znašel — kolosalno!“

Prijateljsko.

Brundič svoji ženi: „Lebovič naju zopet vabi na pogreb že svoje tretje žene. Šla bova, aii to ni zado-
sti, slednjič se mu moram vendar enkrat revanžirati!“

Kaj bi storil zanjo?

Sprl bi se zanjo, stepel bi se zanjo,
Kdo ve kaj bi storil zanjo.
Bi lagal se zanjo, bi vzdihaval zanjo,
Spil bi morje, če b' b'lo treba zanjo.

Bojeval se zanjo, grizel bi se zanjo,
Hodil bi pod oknom vso noč, zanjo.
Bi prisegal zanjo, krvavel bi zanjo,
Ne bi pil, ne jedel, ako treba zanjo.

Streljal bi se zanjo, bi podil se za njo,
Vsakogar nagnal bi, kdor bi hodil zanjo.
Klečal na kolenih zanjo, in bi kradel zanjo,
Taka je ljubezen, ki jo čutim zanjo.

Sanjkal bi se zanjo, in se vozil zanjo
Plaval bi celo prof' toku zanjo.
Dal prav vse bi zanjo, res, prav vse le zanjo.
Toda tepec bil bi, če umrl bi zanjo,
Ali sploh katero.

Pagat ultimo!

V nebesih igrajo tarok — Bog Oče, sveti Peter in Mojzes. Mojzel napove Pagat Ultimo. Peter vrže karto in Bog Oče pa premišljuje . . . Boječe opazuje to Mojzes in zastoka nenadoma:

„O Bog, samo sedaj nikakega čudeža!“

Slab izid.

„To imamo od tega! Včeraj je cela družba pila na moje zdravje, danes imam pa jaz takega mačka, da je že kar tigru podoben!“

Nerazumljivo.

„Ne razumem, kako pride gospa Jezikovna v drugi stan, ko je vendar njen mož že dve leti v Ameriki!“

„Popolnoma enostavno, saj je vsak teden prispelo pismo od njega!“

Kaj je vzrok?

„Cestitam, gospod Miler, slišal sem, da ste dobili trojčke. Zelo redek slučaj.“

„Ja, saj mi pa tudi ne gre v glavo, kako je to mogoče. Mislim pa, da je od tega, ker je žena pred enim letom brala knjigo „Trije mušketirji“. No, no, zakaj pa sedaj bežite od mene?“

„Oprostite, moram urno domov. Ravno danes je začela moja žena brati knjigo „Ali Baba in 40 roparjev!“

Kar je — je!

Po pridigi hoče župnik ravno v župnišče, ko ga nek vaščan ustavi: „Prečastiti, danes ste tako lepo pridigovali, da je Bog oče vse prav in dobro naredil. Pogledajte mojo ženo, kakšen „kaselec“ ima na hrbtu.“

„E, ne boš prijatelj, kakor za grbasto je pa Bog tvojo ženo izvrstno ustvaril!“

Moderna frizura.

A.: „Kako se ti dopade moja frizura?“

B.: „Pojdi, pojdi, to je popolnoma damska frizura.“

Dobro se je izrezal.

V malem mestecu je umrla, recimo z lepo besedo, „Kokota“ in zapustila svoje premoženje mestnim revežem pod pogojem, da spregovori domači župnik ob njenem grobu nekoliko lepih, za njo častnih besed. Mestni reveži so bili obupani, ker se nikdo ni upal k osivelemu župniku. — Končno sklenejo, da župnika vsaj vprašajo za svet.

Rečeno, storjeno! Deputacija se zgledi v župnišču s prošnjo, da bi gosp. župnik ob grobu spregovoril par besedi — sicer je denar izgubljen za mestne reveže. Na splošno začudenje cele deputacije je župnik obljubil, da pride in da bo govoril.

Pogreb. Župnik pride, ko je bilo že vse zbrano, kar je imelo s pokojnico le količkaj razmerja ali pa opravka. In tako je bilo skoraj celo mestece vseh vrst moških zbanih pred hišo. — Župnik blagoslovi krsto. Na pokopališče. Ob grobu. Tišina. Gromki glas župnika se začuje: „Stojimo ob odprtem grobu mladega dekleta, katera je morala prezgodaj zapustiti svoje mlado življenje. Vi mislite, da ne morem povedati ničesar dobrega o pokojnici. Motite se, dragi kristjani, pred letom dni je umrla sestra pokojnice, in zagotavljam vas, da je bila ona veliko večja ničvrednica kakor ta, ki počiva danes tu v grobu!“

Na sodnji.

Oproščenec svojemu zagovorniku: „Najlepša vam hvala za tako lep govor, gospod doktor, po pravici vam povem, da sam ne bi nikdar verjel, da sem tako nedolžen!“

Ni razumel.

Gospod Klamboch pride v trgovino Drago Schwab v Ljubljani: „Rad bi, ono športno obleko v izložbi, pomeril!“

„To pa ne bo šlo,“ meni gospod Schwab, „jo boste morali že tu za špansko steno pomeriti!“

Slabo sliši.

„Zakaj imaš tako visoko zibelko?“ vpraša gospodična Cilka svojo prijateljico gospo Zofko novoročeno.

„Zato, da se zbudim, če pade otrok iz zibelke!“

O joj!

V gostilni — stalna miza — stari frekeljčkarji. Pa jo eden zine: „Ja, resnica je to, da tista ženska, katera ima špičasta kolena, je prava hudičeva kača!“ Vse utihne ob tej težki obsodbi. Globoko zatopljen in premišljujoč v ravnokar slišano, se napoti eden starih gospodov domov. Domov prišedši reče svoji ženi:

„Prosim te, pokaži mi kolena!“

„Kako prideš sedaj na tako zahtevo, jaz sem vendar mnenja, da smo že preživeli medene tedne!“

Toda mož se ne da odpraviti in še enkrat zahteva:

„Pokaži mi kolena!“

„Na!“ pravi žena, „če na vsak način hočeš — prosim!“

Mož ogleduje dolgo in reče nato mirno: „Poslušaj žena — kača nisi — ampak ena velika umazana svinja!“

Tudi vasselje.

V neki vasi je bilo strogo prepovedano kopati se v potoku. Tudi potniku Klobasa je bilo to znano. Neka dne pa Klobasa začudeno zre v valove potoka; namreč vsi vaščani se skupno kopljejo. Na vprašanje kako je to, mu pojasni kmetica: „Ja, veste gospod, naš „bohmajster“ praznuje 25letnico svojega službovanja, pa da mu napravimo veselje, se pustimo vsi do zadnjega zapisat — zato se kopljemo na prepovedanem kraju.“

Ni razumel.

Janez Knepl je bil povabljen na kosilo k svojemu prijatelju. Vsede se za mizo, odpne telovnik in začne jesti. Ko je pojedel že tri porcije mesa, se je gostiteljica vstrašila, da ji vsega ne poje. Hitro mu prinese dva krožnika in sicer na prvemu je kompot, na drugemu pa papirna servijeta. S tem mu je hotela fino povedati, da ima dosti, da se s servijeto obriše usta in konča jesti. Janez pa tega ni razumel. Ko je pojedel kompot, vstane, vzame servijeto, jo zmečka v roki in odhajajoč reče: „Ah, gospa, na kaj vse vi mislite!“

Kino v „Narodnem domu“ - Kranj

**PEKEL
V DEŽELI INKA
Čarovnice in inkvizicije
PARIŠKI POTEPUH
VARIETÉ
ŠAH CARICI 25-26. dec.
Kad se jim puste uzde...
VESELI CVRČAK - 1. I. 1928 - HARY LIEDTKE**

Kočljiva beseda.

Oni večer sem bil povabljen na večerjo k trgovcu K., kjer sem našel mladega kaplana, ki je bil tudi povabljen. Lep, čeden fant, toda silno sramežljiv. Treba se je bilo samo ozreti nanj, že je zardel. Domače hčerke še ni bilo, vendar so jo vsak trenotek pričakovali, šla se je namreč drsati. Kmalu nato je priskakljala, zagorela v lice in nedopovedljivo živahna. Oprostila se je vsled zakasnitve: „Šla sem se drsati in bilo je krasno. Skoraj bi se mi bila pripetila nezgoda, spodrsnilo se mi je in padla sem na mojo —

„Marta,“ je zaklicala mati.

„Bilo je v resnici zabavno,“ je veselo nadaljevala mladenka, „ena drsalka je šla na to stran, druga pa na ono, a jaz sem padla na mojo —“

„Marta,“ je zavpil oče in jo karajoče pogledal.

„Kako bi se bili smejali, da ste me videli, obe noge mi je vzelo in z vso silo sem padla na mojo —

„Marta,“ sta zavpila hkratu oče in mati.

Marta pa je nadaljevala „— prijateljico Berto, katera me je držala za roko. Toliko, da je nisem zmečkala.“

Mati se je globoko oddahnila, oče se je skušal delati kot bi nič ne opazil, jaz pa sem skočil h kaplanu ter mu močil glavo, ker je med pripovedovanjem Marte omedlel.

V vojni bolnici.

Dama od odbora „Rdečega križa“ obiše ranjence v bolnici. V prvem oddelku vidi vojaka s popolnoma obvezano glavo. „Ali ste v glavo ranjeni?“

Vojak jezen, da ga tako neumno vpraša, odvrne: „O ne, gospa, na nogi sem ranjen, samo obveza mi je zdrknila malo navzgor, ker je bila zelo slabo obvezana!“

Nočna.

Pri gospe Joneškovič pozroni ob polnoči.

„Dober dan, gospa,“ jecla pijanec, ki se je komaj držal na nogah, „ali ne bi hoteli — hup — vašega moža iz gostilne — hup — domov spraviti, da bomo še mi lahko — hup — domov šli —“

Dvoumno.

Gospod A. pride ravno v pisarno, ko se dva nastavljenca zmerjata: Vi ste največji osel, kar sem jih dosedaj srečal!“ vpije eden.

„Gospoda, prosim, da se moja navzočnost ne preze!“ pravi.

Med zakonci.

Žena in mož sta se sprla in navsezadnje „slepla“. Mož se je tako razburil, da ga je zadela kap. Meneč, da je mrtev, so ga položili na mrtvaški oder in opravljali pogrebne priprave. — Mož se nenadoma prebudi iz navidezne smrti in začudeno ogleduje sveče i. t. d. okoli sebe. „Bogme ali nisem jaz ali sem jaz — ali sem mrtev ali nisem mrtev? Ampak nekako čudno mi je. Ja, pa vendar moram biti živ — ker se mi tako nekam mudi . . .“

Mačeha.

Vdovec pripelje svojo drugo ženo domov rekoč: „Otroci, tukaj vam predstavim vašo novo mamo, da ne boste sirote.“

„Ah, ata, ali so vas ogoljufal, ta pa res ni več nova, je že precej stara,“ se odreže najstarejši sinček.

Na keglišču.

Več gospodov in dam kegla. Precej obilen gospod vrže kroglo s tako silo, da se mu zgodi nekaj človeškega (to se pravi, da mu uide glas). Nato splošna zadrega in neobičajen mir. Samo ena gospodična se ni mogla zdržati in je prasnila v smeh. Dotični gospod jo malomarno pogleda in reče: „No, veste kaj, gospodična, priznati moram, da je vas zelo lahko zabavati!“

Prisotnost duha.

Pri moji sestrični, komaj poročeni, je služila Kati, z dežele. Zelo lena, zato pa najbolj jezična. Šele pol

Poravnajte naročnino!

leta je bila v mestu in že je postala izvanredno okrogla. Prijateljica moje sestrične gospa Bikova jo vpraša: „Kali, meni se dozdeva, da ste v drugem stanu!“

„Kaj pa je potem, ali vi niste?“

„Pri meni je to vse kaj drugega — jaz imam ja moža!“

„Kaj mislite, da je pri meni od radioaparata?“

Dolgo molčal.

„Dve leti že nisem govoril s svojo ženo.“

„Zakaj ne?“

„Zato, da jo nisem prekinil!“

Halo! Pozor! Novo!

Najnovejši

DAMSKI SALON

opremljen

najmoderneje

Prvovrstno delo!

Solidne cene!

ENGELBERT FRANCHETTI

Dunajska cesta (nasproti kavarne Europa)

LJUBLJANA

Izpit na gimnaziji.

Profesor vpraša pri izpitu dijaka: „Kaj je goljufija?“

Dijak: „Goljufija je . . . ako me gospod profesor vrže pri izpitu.“

Profesor: „Kako to?“

Dijak: „Ker se po zakonu podvrže dolični kazni, kdor nevednost svojega bližnjega izrablja in mu s tem škoduje .!“

Če je nato dijak izdelal — o tem kronika molči.

Skrajna raztresenost.

Dva profesorja se srečata in se razgovarjata:

Prvi: „Kaj se mi je pripetilo oni dan — tako sem bil raztresen, da sem na mesto pisma vrgel v nabiralnik sam sebe.“

Drugi: „Pred nekaj dnevi sem prišel v največji plohi domov — položil moker dežnik v posteljo, sam se pa postavil pred vrata — in k sreči je prišla žena, da me je zdramila.“

Med prijatelji.

„Kako si danes vesel?“

„Saj sem lahko — danes sem postal oče!“

„No potem ti častitam — pa tudi tvoji ženi izrekam svoje čestitke.“

„Ali si bedast — sem vesel, da ničesar ne ve!“

V gimnaziji.

Profesor fizike razlaga o lomljenju solčnih žarkov v vodi — in zapazi, da eden učencev ne pazi: „No Kratil o kom govorimo sedaj?“ „Ja — ja, o luči če pade v vodo!“

Učitelj: „No kaj je potem?“

Kratil začuden: „Če pade luč v vodo vendar ugasne!“

Kako jo je spravil v zadrego.

Mali Janezek je vedno slišal, kako je njegov oče vedno rekel iz navade „recimo polovico“ — razumljivo, da se ga je prijela in je vedno ponavljal „recimo polovico“.

Tako pride stara teta k Janezkovim na poset in Janezek jo začuden vpraša zakaj nima nič otrok? „Ali Janezek!“ v zadregi zaječi teta, „gospodične vendar ne dobe otroke!“

„No recimo polovico!“

Narodne iz Ribnice.

Napisal Franc Kramar.

Spet je govorila.

Neki Ribničan je imel tako ženo, kadar se je kaj ujezila, mu po več dni ali pa tednov ni dala odgovora. Ko se je zopet enkrat tako zgodilo, je mož prižgal pri belem dnevu luč in se je delal kakor da bi po hiši nekaj iskal. Žena ga en čas gleda, potem pa ga vpraša: „I, kôga pa pri belem dnevu z lučjo iščeš? Kaj ti pa je?“

Mož pa veselo odgovori: „Tvoj jezik sem iskal! Zdaj pa lahko luč ugasnem!“

Pijanec in župnik.

Ribniškega šnopsarja posvare gospod župnik: „Mož, nikar ne pijte žganja, žganje je vendar vaš najhujši sovražnik!“

Pijanček: „Gesput fajmošter, sej vi vedn pridgvate, da se more svoje sovražnike ljubiti!“

Župnik: „Ja, ljubiti ga smeš, ampak požreti ne!“

Tri sladke besede.

Kot vsak je tudi Ribničan prišel na smrtno posteljo. Pokliče svojo družino in pravi: „Tu že sami vajste, de nejam nič! Zatu pa vam družga na bom zapustu ku tri sladke besajde in te so: med, cüker in pa tržaške fige!“

Politično.

Vsako leto pošljem ženo v neko kopališče, kjer tudi vsako leto shujša za 11 kg. Sedaj vaga 77 kg. Ergo, se je v sedmih letih popolnoma iznebim!

Kdor Škrata bere, ta se smeje!

Modna trgovina za dame in gospode

Posebni
oddelek
za damske
klobuke

BERKO

LJUBLJANA

Cene
solidne,
postrežba
točna

Dunajska cesta (nasproti restavracije pri „Gici“)

ANTON ŠORN

Izdelovalnica oblek
in čepic

Izdeluje tudi vsakovrstne
kroje, kakor: gasilske itd.
po najnižjih cenah

KLANEC - KRANJ

Nizke cene!

Nizke cene!

AUTO TAKSA

A. ERMAN - KRANJ

TELEFON 25

Nizke cene!

Nizke cene!

Ivan Potočnik

specijalna izdelava čevljev

Kranj, Glavni trg

ČE JE NESREČA

še tak velika,
če je vsa šipa —
na kosce razbita,
nič ne jokaj, nič ne tarnaj,
HLEBŠU IZ KRANJA
v roke jo daj.

Ta je poceni
in dobro poprav,
za šipo veliko
prav malo boš dav.
Zrcala, okvirji, steklene reči
pri **HLEBŠU IZ KRANJA**
pocen se dobi.

Ivan Zaletel

domača žganjarna

Stanežiče

pošta Št. Vid pri Ljubljani

V zalogi ima vedno:

**pravi kranjski brinjevec
hruševac
slivovko
borovničar**

po najnižjih cenah!